

К Джунтия Куин

БРИДЖЪРТЪН

Понякога краят е само начало...

Да завладееш
мистър Бриджъртън

ВТОРИ ЕПИЛОГ

ДЖУЛИЯ КУИН
ДА ЗАВЛАДЕЕШ МИСТЪР
БРИДЖЪРТЪН. ЕПИЛОГ 2

Превод: Illusion

chitanka.info

Не бихме могли да кажем много, без да издадем нещо, което не трябва, но... Оказва се, че Колин много обича да си пъха носа в чуждите работи, обаче той е аматьор, в сравнение с Хаясинт. А цялото семейство Бриджъртън спира да говори, единствено когато Пенелъпи има да сподели с тях нещо наистина неловко. Е, никога не сме казвали, че е лесно да се омъжиш за Бриджъртън, а само че е много забавно.

— Не си й казал?

Пенелъпи Бриджъртън можеше да каже още нещо, в действителност *би искала* да каже още нещо, но й беше трудно да говори със зяпнала уста. Съпругът й току-що се беше върнал от едно лудо препускане из южна Англия заедно с тримата си братя в преследване на сестра им Елоиз, която, както всички говореха, беше пристанала на...

Мили Боже!

— Омъжила ли се е? — попита трескаво Пенелъпи.

Колин метна шапката си с едно леко движение на китката, а едната страна на устата му се изви в доволна усмивка, когато тя прелетя по въздуха в идеална хоризонтална парабола.

— Не още — отвърна той.

Значи не е избягала с любимия си. Но тя все пак избяга. И го направи тайно. Елоиз, която беше най-близката приятелка на Пенелъпи. Елоиз, която й споделяше всичко. Елоиз, която очевидно не е споделяла всичко с нея, беше избягала в дома на мъж, когото никога не познаваше, и беше оставила бележка, в която уверяваше семейството си, че всичко е наред и да не се тревожат.

Да не се тревожат?!?

Мили Боже! Човек би си помислил, че Елоиз Бриджъртън познава семейството си много по-добре. Те бяха полудели, всеки едни от тях. Пенелъпи беше останала с новата си свекърва, докато мъжете търсеха сестра си. Вайълет Бриджъртън се правеше на смела, но определено кожата на лицето й посивя и младата жена не можеше да не забележи начина, по който трепереха ръцете на възрастната дама при всяко движение.

И сега Колин се беше върнал и се държеше така, все едно нищо не се беше случило, не отговаряше на нито един от въпросите й, за да задоволи любопитството й, и освен всичко това...

— Как може да не си й казал? — попита отново тя, вървейки по петите му.

Той се изтегна на стола и сви рамене.

— Наистина нямаше подходящ случай.

— Нямаше те цели пет дни!

— Така е, но не бях през цялото това време с Елоиз. Все пак има по един ден път във всяка посока.

— Но... Но...

Колин събра достатъчно сили, за да огледа стаята.

— Предполагам, че не си наредила да донесат чай?

— Разбира се, че поръчах — каза Пенелъпи спонтанно, тъй като не ѝ беше отнело повече от седмица семеен живот, за да разбере, че когато ставаше въпрос за новия ѝ съпруг, най-добре беше наоколо винаги да има нещо за хапване. — Но, Колин...

— Наистина бързах да се върна.

— Виждам — отбеляза тя, като имаше предвид влажната му, разрошена от вятъра коса. — Язди ли?

Той кимна.

— От Глостършър?

— Всъщност от Уилтшиър. Отпочинахме у Бенедикт.

— Но...

Съпругът ѝ се усмихна обезкуражаващо.

— Липсваше ми.

А Пенелъпи все още не беше свикнала с неговата любвеобилност, за да не се изчервява.

— Ти също ми липсваше, но...

— Ела, поседни с мен.

Къде? Пенелъпи почти го попита. Защото единственото подходящо място беше в скута му.

Усмивката му, която беше олицетворение на чаровността, стана още по-възбуждаща.

— Липсваш ми точно сега — промърмори той.

За нейно най-голямо неудобство, погледът ѝ моментално се насочи към предната част на бричовете му. Колин избухна в смях, а Пенелъпи скръсти ръце.

— Колин, недей! — предупреди го тя.

— Недей какво? — попита мъжът ѝ, vyplъщение на невинността.

— Дори и ако не бяхме във всекидневната, дори и завесите да не бяха дръпнати...

— Нещо, което много лесно може да се поправи — отвърна той, като хвърли бърз поглед към прозорците.

— И дори — каза дрезгаво младата жена, като гласът ѝ ставаше все по-дълбок — да не очаквахме да влезе прислужницата всеки

момент, залитаща под тежестта на таблата с чая и закуските ти, най-важното е...

Колин въздъхна.

— ... че не си отговорил на въпроса ми!

Съпругът ѝ премигна.

— Вече забравих какъв беше?

Минаха цели десет секунди преди Пенелъпи да проговори.

— Ще те убия.

— О, напълно съм сигурен за това — отбеляза той хладно. — В действителност, единственият въпрос е кога.

— Колин!

— Може би ще е по-добре да е по-рано, отколкото по-късно — измърмори мъжът. — Но, фактически, си мислех, че ще получа мозъчен удар, предизвикан от лошо държание.

Тя втренчи поглед в него.

— Твоето лошо държание — уточни той.

— Поведението ми не беше лошо, преди да те срещна — отвърна му Пенелъпи.

— О-хо-хо — изкикоти се Колин. — Я виж кой го казва!

И Пенелъпи беше принудена да си затвори устата. Защото, по дяволите, той беше прав. И поради тази причина беше всичко това... Съпругът ѝ, след като влезе във фойето, освободи се от палтото си и я целуна шумно по устните (при това пред иконома!), безгрижно я информира:

— И между другото, така и не ѝ казах, че си Уисълдаун.

* * *

Ако имаше нещо, което може да се счита за проява на лоши маниери, това би трябвало да е да си авторът на придобилите лоша слава „Хроники на висшето общество“ в продължение на десет години. През изминалото десетилетие беше успяла, под маската на псевдонима си, да обиди почти всеки един член на обществото, включително и себе си. (Със сигурност, обществото щеше да стане подозрително, ако никога не се беше подиграла и на себе си, а и освен

това, тя наистина изглеждаше като презрял цитрусов плод в ужасните жълти и зелени рокли, в които майка ѝ я принуждаваше да се облича.)

Пенелъпи се беше „пенсионирала“ точно преди да се омъжи, но един опит за изнудване беше убедил Колин, че най-доброто, което можеше да направи, е да разкрие тайната ѝ по грандиозен начин и така той беше оповестил самоличността ѝ на бала на сестра си Дафни. Всичко беше много романтично и много... е, грандиозно, но до края на вечерта беше станало ясно, че Елоиз е изчезнала.

С години тя беше най-близката приятелка на Пенелъпи, но дори и тя не знаеше най-голямата ѝ тайна. И все още не я знаеше. Беше си тръгнала от тържеството преди Колин да я разкрие и очевидно беше преценил, че не е подходящо да ѝ го каже, след като я беше открил.

— Честно казано — заяви съпругът ѝ, докато в гласа му отчетливо личеше доза раздразнение, — тя не го заслужаваше, след всичко, на което ни подложи.

— Е, да — промърмори Пенелъпи, чувствайки се като предателка, докато го казваше. Но целият род Бриджъртън се бяха побъркали от притеснение. Елоиз беше оставила бележка наистина, но тя някак си се беше загубила в кореспонденцията на майка ѝ и цял един ден беше минал преди семейството да разбере, че Елоиз не е била отвлечена. А дори и тогава, никой не беше спокоен; Елоиз може и да беше тръгнала по своя собствена воля, но им беше отнело още един цял ден да прероят из основи стаята ѝ, преди да открият писмо от сър Филип Крейн, което да указва накъде вероятно е избягала.

Като се вземеше предвид всичко това, Колин наистина имаше право.

— Трябва да се върнем след няколко дни за сватбата — каза той.
— Тогава ще ѝ кажем.

— О, не можем!

Съпругът ѝ направи пауза. След това се усмихна.

— И защо? — попита, докато погледът му се спря оценяващо върху нея.

— Тогава ще е сватбеният ѝ ден — обясни Пенелъпи, съзнавайки, че той се надява на някаква много по-диаболична причина.
— Тя трябва да бъде в центъра на вниманието. Не бих могла да ѝ кажа нещо подобно.

— Малко по-алтруистично, отколкото би ми харесало — заяви замислено Колин, — но резултатът е същият, така че имаш моето одобрение...

— Не ми трябва твоето одобрение — прекъсна го Пенелъпи.

— И въпреки това го имаш — меко каза младият мъж. — Ще държим Елоиз в неведение. — Той забарабани с върховете на пръстите си и шумно въздъхна с наслада. — Това ще бъде една изключителна сватба.

Точно тогава пристигна прислужницата, носейки богато заредената табла. Пенелъпи се опита да не обръща внимание на лекото сумтене, което издаде момичето, когато най-накрая остави подноса.

— Можеш да затвориш вратата след себе си — каза Колин, след като прислужницата се изправи.

Погледът на Пенелъпи се насочи към вратата, след това към съпруга ѝ, който беше станал и спускаше завесите на прозорците.

— Колин! — извика тя, тъй като ръцете му се обвиха около нея, а устните му се впиха във врата ѝ и младата жена почувства, че се разтапя в прегръдката му. — Мислех си, че имаше нужда от храна — каза задъхано.

— Така е — промърмори той, развързвайки корсажа на роклята ѝ. — Но теб те желая много повече.

И когато Пенелъпи потъна във възглавниците, които някак си се бяха оказали върху скъпия килим на пода, тя се почувства наистина обичана.

* * *

Няколко дни по-късно, Пенелъпи седеше в каретата, гледаше през прозореца и мъмреше сама себе си.

Колин спеше.

Сърцето ѝ туптеше като на подплашена птичка от предстоящата ѝ среща с Елоиз. За Бога, та това беше Елоиз. Бяха по-близки и от сестри повече от десет години. Близки. Освен, може би... не чак толкова, колкото всяка една от тях си беше мислела. Бяха пазили тайни една от друга... и двете. На Пенелъпи ѝ се искаше да извие врата на приятелката си за това, че не ѝ беше споделила за ухажора си, но в

действителност, нямаше право за това. Когато Елоиз разбереше, че тя е била лейди Уисълдаун...

Пенелъпи потръпна. Колин можеше и да очаква с нетърпение този момент — определено в радостта му имаше нещо дяволско — но, честно казано, тя не се чувстваше никак добре. Не беше яла цял ден, а не беше от типа хора, които ще пропуснат закуската си.

Младата жена силно стисна дланите си една в друга, проточи врат, за да има по-добра видимост от прозореца — помисли си, че много вероятно вече са завили по пътя за Ромни Хол, но не беше много убедена в това — след това отново погледна към Колин.

Той все още спеше.

Изрита го. Нежно, разбира се, защото не смяташе себе си за склонна към насилие, но не беше честно той да спи като бебе от момента, в който се бяха качили в каретата. Беше се настанил на мястото си, попитал дали тя се чувства комфортно, след това, преди дори да успее да му отговори: *Да, много съм добре, благодаря, очите ми се бяха затворили.*

Тридесет секунди по-късно вече хъркаше.

Това наистина не беше честно. Дори и вечер заспиваше преди нея.

Отново го ритна, този път по-силно.

Той промърмори нещо в съня си, съвсем леко промени позата си и тежко се отпусна в ъгъла.

Пенелъпи се премести. Още по-близо и още по-близо...

След това сви ръката си в лакътя и го ръгна с него в ребрата.

— Как...? — Колин скочи напълно буден, премигвайки и кашляйки. — Какво? Какво? Какво?

— Мисля, че пристигнахме — отвърна Пенелъпи.

Съпругът ѝ погледна през прозореца, след това отново към нея.

— И трябваше да ми го съобщиш, като едва не ме уби?

— Бутнах те само с лакътя си.

Той погледна към ръката ѝ.

— Ти, скъпа моя, притежаваш едни изключително кокалести лакти.

Пенелъпи беше убедена, че лактите ѝ — или която и да е друга част от тялото ѝ — изобщо не бяха кокалести, но нямаше какво да спечели, ако му противоречеше, затова само каза:

— Мисля, че пристигнахме.

Колин се наведе към стъклото на прозореца и сънливо премигна няколко пъти.

— Мисля, че си права.

— Красиво е — каза тя, докато попиваше с поглед изключително добре поддържаното имение. — Защо ми каза, че е развалина?

— Наистина е — отвърна Колин, докато ѝ подаваше шала. — Ето, вземи — каза той с кисела усмивка, сякаш досетил се, че доскоро не бе свикнал да се грижи за добруването на другото, а вече го правеше за нея. — Навън все още е хладно.

Беше ранна утрин; ханът, в който бяха спали, бе само на час път с карета. По-голямата част от семейството беше отседнало при Бенедикт и Софи, но домът им не беше достатъчно голям, за да побере всички от фамилията Бриджъртън. Освен това, Колин обясни, че те са младоженци. Имаха нужда от уединение.

Пенелъпи обви мекия вълнен шал около себе си и се облегна на съпруга си, за да може да има по-добра видимост от прозореца. А и за да бъде честна, защото обичаше да се обляга на него.

— Мисля, че изглежда прекрасно — отбеляза тя. — Досега не съм виждала подобни рози.

— Отвън изглежда по-добре, отколкото отвътре — обясни Колин, когато каретата спря. — Но, предполагам, че Елоиз ще промени това.

Той сам си отвори вратата и изскочи навън, след което ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе.

— Да вървим, лейди Уисълдаун...

— Мисис Бриджъртън — поправи го тя.

— Както и да решиш да се наричаш — каза съпругът ѝ с огромна усмивка, — ти си моя. И това е лебедовата ти песен.

* * *

Когато Колин прекрачи прага на къщата, която щеше да бъде новият дом на сестра му, изпита чувство на облекчение, което не беше нито изненадващо, нито неочаквано. Независимо колко ѝ беше ядосан, той обичаше сестра си. Не бяха много близки, докато растяха; с Дафни бяха почти на една възраст и много често беше приемал Елоиз само

като някаква досадна мисъл. Но последната година наистина се бяха сблизили и ако не беше тя, той вероятно никога не би забелязал Пенелъпи.

А без нея той би бил...

Беше странно. Не можеше да си представи какъв би бил без нея.

Сведе поглед към новата си съпруга. Тя оглеждаше входното антре и се опитваше да не го прави прекалено очевидно. Лицето ѝ беше безизразно, но той знаеше, че не пропуска нищо. И утре, докато обсъждат събитията от днешния ден, тя щеше да си спомня всичко до последния детайл.

Имаше памет като на слон. Това много му харесваше.

— Мистър Бриджъртън — каза икономът, поздравявайки ги с леко кимване. — Добре дошли в Ромни Хол отново.

— Удоволствието е мое, Гънинг — промърмори Колин. — Толкова съжалявам за предишния път.

Пенелъпи го погледна подозрително.

— Ние влязохме доста... внезапно — обясни съпругът ѝ.

Явно икономът беше забелязал изписалата се тревога върху лицето ѝ, защото побърза да добави:

— Аз се магнах от пътя им.

— О! — започна тя, — толкова...

— Но сър Филип не го направи — прекъсна я Гънинг.

— О! — Младата жена се изкашля неловко. — Той ще се оправя ли?

— Вратът му е малко подут — обяви Колин равнодушно. — Предполагам, че се е оправил досега. — Забеляза, че тя се взира в ръцете му и се изсмя. — О, не бях аз — каза той, хвана ръката ѝ и я поведе през фоайето. — Аз само гледах.

Пенелъпи направи физиономия.

— Мисля, че това дори е по-лошо.

— Много вероятно — отвърна съпругът ѝ силно развеселен. — Но всичко приключи добре накрая. Доста харесвам този човек сега, и по-скоро... А, майко, ето те и теб.

И определено Вайълет Бриджъртън почти тичаше през фоайето.

— Закъсняхте — каза тя, въпреки че Колин беше сигурен, че не бяха. Наведе се, за да целуне предложената му буза, след което застана

до майка си, която пристъпи напред и взе двете ръце на снаха си в своите.

— Скъпа моя, трябва да ни отзад. Все пак, вие сте главната й шаферка.

Изведнъж Колин си представи цялата сцена — рояк бърбиви жени, всички говорейки една през друга за разни незначителни подробности, които не биха могли да го интересуват или още повече да ги разбере. Бяха си казали всичко, обаче...

Той рязко се обърна:

— Недей — изрече предупредително — да казваш дори и една дума.

— Моля? — Пенелъпи изсумтя леко, изпитвайки основателно възмущение. — Аз бях тази, която реши, че не трябва да й казваме на сватбения й ден.

— Говорих на майка ми — отвърна съпругът й.

Вайълет поклати глава.

— Елоиз ще ни убие.

— Тя вече почти ни уби, след като избяга като идиот — каза Колин с непривичен за него гняв. — Вече предупредих останалите да си държат устите затворени.

— Дори Хаясинт? — учуди се Пенелъпи.

— Най-вече нея.

— Подкупи ли я? — попита майка му. — Защото няма да стане, ако не си я подкупил.

— Мили Боже! — промълви Колин. — Човек би си помислил, че съм дошъл в това семейство едва вчера. Разбира се, че я подкупих. — Обърна се към Пенелъпи: — Без да се обиждат някои нови членове на фамилията.

— Няма обидени — отвърна младата жена. — Какво й даде?

Той си спомни пазарлъка с по-малката си сестра и едва се сдържа да не потрепери.

— Двадесет паунда.

— Двадесет паунда! — възкликна майка му. — Да не си полудял?

— Предполагаш, че ти би могла да се справиш по-добре? — рязко й отвърна Колин. — А и съм й дал само половината. Не бих се доверил на това момиче, стига да можех да я изхвърля от тайния план.

Но ако успее да си удържи устата затворена, ще обеднея с още десет паунда.

— Интересно ми е колко далече би я изхвърлил — каза замислено Пенелъпи.

Колин се обърна към майка си.

— Опитах само с десет, но тя не одобри сумата. — След това се обърна към жена си: — За съжаление, недостатъчно далече.

Вайълет въздъхна.

— Би трябвало да ти се скарам за това.

— Но няма да го направиш. — Колин ѝ се усмихна широко.

— Господ да ми е на помощ — само каза тя.

— Господ да е на помощ на нещастния човек, който ще е достатъчно луд да се ожени за нея — отвърна младият мъж.

— Мисля, че Хаясинт е много повече от това, което вие двамата я изкарвате — вметна Пенелъпи. — Не би трябвало да я подценявате.

— Мили Боже — отговори съпругът ѝ, — изобщо не си го и помисляме.

— Толкова си мила — каза Вайълет, накланяйки се импулсивно да прегърне снаха си.

— Чист късмет си е, че все още не е завладяла света — промърмори Колин.

— Не му обръщай внимание — обърна се по-възрастната жена към снаха си. — А ти — добави тя, като се погледна сина си, — трябва веднага да тръгваш към черквата. Останалите мъже вече са там. Само на пет минути пеша е.

— Имаш намерение да вървиш пеш? — попита той невярващо.

— Разбира се, че не — отвърна майка му високомерно. — И разбира се, че не бихме могли да се лишим от една карета заради теб.

— Дори не бих си и помислил да си поискам — рече Колин, като реши, че една самотна разходка на свеж въздух, беше за предпочитане пред това да се окаже в затворената карета с жените от семейството.

Наведе се, за да целуне съпругата си по бузата. Съвсем близо до ухото.

— Помни — прошепна ѝ, — никакво казване.

— Мога да пазя тайни — отвърна му тя.

— Много по-лесно е да опазиш една тайна от хиляди хора, отколкото само от един човек — отбеляза младият мъж. — Вината,

която чувстваш, е значително по-малка.

Бузите ѝ порозовяха и той отново я целуна близо до ухото.

— Толкова добре те познавам — промърмори.

Всъщност, Колин можеше да чуе как жена му скърца със зъби, докато той излизаше.

* * *

— Пенелъпи!

Елоиз понечи да скочи от мястото си, за да я поздрави, но Хаясинт, която надзираваше подготовката на прическата ѝ, постави ръката си върху рамото ѝ, изричайки едно ниско, почти заплашително, „Долу!“.

И Елоиз, която при нормални обстоятелства би убила младото момиче само с един поглед, смирено се върна на стола си.

Пенелъпи погледна към Дафни, която изглежда надзираваше Хаясинт.

— Беше дълга сутрин — само каза тя.

Новодошлата пристъпи напред, леко бутна настрани по-младата си зълва и внимателно прегърна приятелката си, стараейки се да не разваля прическата ѝ.

— Изглеждаш великолепно.

— Благодаря ти — отвърна Елоиз, но устните ѝ трепереха, а очите ѝ бяха пълни със сълзи, които заплашваха да се изтърколят навън всеки момент.

Повече от всичко друго, Пенелъпи искаше да заведе младоженката настрани и да ѝ каже, че всичко щеше да е наред и че не е необходимо да се омъжва за сър Филип, ако не иска; но след като всичко беше казано и уредено, самата тя не знаеше, дали нещата ще бъдат наред, и по-скоро подозираше, че Елоиз наистина трябва да се омъжи за нейния сър Филип.

Беше дочула това-онова. Приятелката ѝ живееше в Ромни Хол вече повече от седмица, без да има придружителка с нея. Репутацията ѝ щеше да бъде съсипана, ако това се разбере, което със сигурност щеше да се случи. Пенелъпи сама знаеше най-добре каква е силата на

клюките. Освен това, беше чула, че Елоиз и Антъни са провели Разговора.

Както изглежда, нещата със сватбата бяха окончателни.

— Толкова се радвам, че си тук — каза булката.

— За Бога, знаеш, че никога не бих пропуснала сватбения ти ден.

— Знам — устните на приятелката ѝ потрепериха, а на лицето ѝ се появи онова изражение, което човек прави, когато се опитва да се покаже смел и в действителност си мисли, че е успял. — Знам — повтори тя, малко по-спокойно. — Разбира се, че не би пропуснала. Но това не намалява удоволствието ми, че те виждам тук.

Казаното беше нетипично безизразно за Елоиз и за момент Пенелъпи забрави за собствените си тайни, собствените си страхове и тревоги. Тази жена беше нейната най-скъпа приятелка. Колин беше любовта на живота ѝ, нейната страст, нейната душа, но Елоиз беше тази, която много повече от когото и да било, бе направлявала живота ѝ като зрял човек. Не би могла да си представи какви биха били последните десет години без усмивката ѝ, смеха ѝ и нейното нестихващо добро настроение.

Елоиз я беше обичала дори повече и от собственото си семейство.

— Елоиз — каза младата жена, като клекна до нея, така че да може да я прегърне през раменете. Прочисти си гърлото, най-вече защото щеше да я попита въпрос, чийто отговор най-вероятно вече нямаше никакво значение. — Елоиз — повтори тя, а гласът ѝ премина в шепот. — Искаш ли го?

— Разбира се — отвърна приятелката ѝ.

Но Пенелъпи не беше напълно сигурна, че ѝ вярва.

— Оби... — Спря се. И направи онова нещо с устата си, което трябваше да прилича на усмивка. И отново попита: — Харесваш ли го? Твоят сър Филип?

Младоженката кимна.

— Той е... комплициран.

Коего накара Пенелъпи направо да седне на земята.

— Шегуваш се.

— Точно в този момент?

— Не беше ли ти тази, която казваше, че мъжете са елементарни същества?

Приятелката ѝ я погледна със странно изражение.

— Така мислех.

Пенелъпи се наведе напред, осъзнавайки, че способността на Хаясинт да чува, определено беше като на куче.

— Той харесва ли те?

— Мисли, че говоря прекалено много.

— Ти наистина го правиш — отвърна младата жена.

Елоиз я стрелна с поглед.

— Можеше поне да се усмихнеш.

— Истина е. Но го намирам за много мило.

— Мисля, че и той също говори много. — Булката направи гримаса. — Понякога.

— Елоиз! — извика Вайълет откъм входната врата. — Наистина трябва да тръгваме.

— Не бихме искали женихът да си помисли, че си избягала — хапливо добави Хаясинт.

Булката се изправи и изпъна рамене.

— Доста бягах напоследък, не мислите ли? — Обърна се към Пенелъпи с разбираща, замислена усмивка. — Време е да започна да бягам към и да престана да бягам от.

Пенелъпи я изгледа с любопитство.

— Какво каза?

Но приятелката ѝ само поклати глава.

— Нещо, което чух наскоро.

Бе любопитно твърдение, но не беше време да се задълбочава в него, затова тя се изправи, за да се присъедини към останалата част от семейството. След като беше направила няколко крачки, гласът на Елоиз я спря:

— Пенелъпи!

Младата жена се обърна. Елоиз все още стоеше до вратата, на около десет стъпки от нея. Върху лицето ѝ беше изписано странно изражение, което не можеше да разбере точно. Изчака, но другата не проговори.

— Елоиз? — попита тя тихо, защото изглеждаше така, все едно приятелката ѝ иска да каже нещо, но не беше сигурна как. Или много вероятно какво.

И тогава...

— Съжалявам — изстреля Елоиз. Думата излезе от устните ѝ с такава забележителна скорост, която беше нетипична дори за нея.

— Съжаляваш? — повтори като ехо Пенелъпи, по-скоро от изненада. Не беше предполагала какво би могла да каже Елоиз точно в този момент, но извинение не беше в началото на списъка ѝ. — За какво?

— За това, че пазех тайни от теб. Не беше хубаво от моя страна. Младата жена преглътна. Мили Боже!

— Прощаваш ли ми? — Гласът на приятелката ѝ беше мек, но в очите ѝ се четеше настоятелност и тя се почувства като най-големия измамник на света.

— Разбира се — изпелтечи. — Не е нещо сериозно. — И наистина беше така, поне сравнено с нейните собствени тайни.

— Трябваше да ти кажа за кореспонденцията си със сър Филип. Не знам защо не го направих още в самото начало — продължи тя. — Но тогава, по-късно, когато двамата с Колин се влюбихте... си помислих, че е... помислих си, че си е само моя тайна.

Пенелъпи кимна. Много добре познаваше желанието да запазиш нещо само за себе си.

Елоиз се засмя нервно:

— И сега ме погледни.

Младата жена го направи.

— Красива си.

Беше истина. Елоиз не беше от типа спокойни, замечтани булки, тя беше темпераментна, стихийна и Пенелъпи почувства как тревогите ѝ се разпръсват, олекват и накрая напълно изчезват. Всичко щеше да бъде наред. Не знаеше дали приятелката ѝ ще изпита същото блаженство в брака като нейното, но поне щеше да е щастлива и доволна.

И коя беше тя да казва, че младоженците не биха могли да се влюбят лудо? Дори и по-странни неща се бяха случвали.

Хвана Елоиз под ръка и я поведе към фойето, където гласът на Вайълет вече беше достигнал невъобразими висоти.

— Мисля, че майка ти иска да ни накара да побързаме — прошепна Пенелъпи.

— Елоиииииииииззззз! — определено Вайълет вече крещеше. — ВЕДНАГА!

Младоженката повдигна вежди, докато поглеждаше косо към приятелката си.

— Какво те кара да мислиш така?

Дори не си направиха труда да се забързат. Ръка в ръка те величествено се носеха през вестибюла, все едно вървяха по пътеката в черквата.

— Кой би си помислил, че и двете ще се омъжим в рамките на няколко месеца? — каза замислено Пенелъпи. — Не трябваше ли да останем заедно като две стари свраки?

— Все още можем да бъдем стари свраки — отвърна весело Елоиз. — Просто ще бъдем омъжени за две стари врани.

— Ще бъде страхотно.

— Чудесно!

— Изумително!

— Ще бъдем предводителки на модата на старите свраки.

— Арбитри на стила на старите свраки.

— За какво — настоятелно попита Хаясинт, сложила ръце върху хълбоците си, — си говорите вие двете?

Елоиз повдигна брадичка и погледна към нея от върха на носа си.

— Прекалено си млада, за да го разбереш.

И двете с Пенелъпи едва не припаднаха от пристъпа на смях.

— Те са полудели, майко — обяви младото момиче.

Вайълет погледна с любов към дъщеря си и снаха си, които бяха достигнали неприемливата възраст от двадесет и осем години преди да се омъжат.

— Остави ги на мира, Хаясинт — каза тя, като я поведе към очакващата ги карета. — Скоро ще се присъединят към нас. — След което добави, все едно току-що ѝ бе дошло наум. — Прекалено си млада, за да разбереш.

* * *

След церемонията, след приема и след като Колин успя да се убеди веднъж завинаги, че сър Филип наистина ще бъде един приемлив съпруг за сестра му, той успя да намери някакъв тих ъгъл, в който да издърпа съпругата си и да поговори с нея на спокойствие.

— Тя подозира ли нещо? — попита я с широка усмивка.

— Ужасен си! — отвърна Пенелъпи. — Това е нейната сватба.

Кое то не беше един от двата обичайни отговора на въпрос, на който се отговаря само с да или не. Колин потисна желанието си да въздъхне нетърпеливо, а вместо това каза доста мило и възпитано:

— С това искаш да кажеш...?

Пенелъпи се взира в него цели десет секунди, след което измърмори:

— Не знам за какво говореше Елоиз. Мъжете са пословично елементарни същества.

— Ами... да — съгласи се съпругът ѝ, тъй като отдавна му беше станало ясно, че женският ум е свършена и абсолютна мистерия. — Но какво общо има това с каквото и да било?

Пенелъпи хвърли бърз поглед и над двете му рамена, преди да сниши гласа си до дрезгав шепот:

— Защо дори би се сетила тя за Уисълдаун, в момент като този?

Беше права, призна си Колин с нежелание. В неговото съзнание, тайната за самоличността на лейди Уисълдаун беше свързана по някакъв начин с това, че сестра му беше единствената, която не знаеше.

Кое то беше абсурдно и въпреки това, успокояваща мечта.

— Хъм — каза той.

Пенелъпи го изгледа подозрително.

— За какво мислиш?

— Сигурна ли си, че не бихме могли да ѝ го кажем на сватбения ѝ ден?

— Колин...

— Защото, ако не го направим, със сигурност тя ще разбере от някого, а и не ми се струва честно, че няма да сме там да видим изражението ѝ.

— Колин, не!

— След всичко онова, през което премина, не мислиш ли, че заслужаваш да видиш реакцията ѝ?

— Не — каза бавно Пенелъпи. — Не, не мисля.

— О, скъпа моя, много лесно се предаваш — отбеляза той, като ѝ се усмихна ласкаво. — А и освен това, помисли си за Елоиз.

— Не правя ли това цялата сутрин?

Съпругът ѝ поклати глава.

— Тя ще бъде съкрушена. Да чуе ужасната истина от някой напълно непознат.

— Не е ужасна — отвърна му рязко тя. — А и откъде знаеш, че ще бъде непознат?

— Накарахме цялото ми семейство да се закълне да пази тайната. Кого друго познава тя в тази забравена от Бога провинция?

— На мен Глостършър ми харесва — каза Пенелъпи, стиснала пленително зъби. — Намирам го за очарователно място.

— Да — съгласи се Колин спокойно, съзерцавайки набръчканото ѝ чело, стиснатите ѝ устни и присвитите очи. — Наистина изглеждаш очарована.

— Не беше ли ти този, който настоя да я държим в неведение толкова дълго, колкото е възможно човек да запази една тайна?

— Доколкото е възможно човек да запази тайна е ключовият израз — отвърна Колин. — На този човек — той посочи напълно неоснователно себе си — му е изключително трудно да запази мълчание.

— Не мога да повярвам, че си променил мнението си!

Съпругът ѝ само присви рамене.

— Не е ли това една от привилегиите на хората.

При тази реплика, устните ѝ се отвориха и на Колин му се прииска да бе намерил някой не само тих, но и по-уединен ъгъл, защото в действителност тя си просеше да бъде целуната, независимо дали го осъзнаваше, или не.

Обаче, той беше търпелив човек, а и все още имаха резервирана онази удобна стая в странноприемницата, а и имаше още доста бели да се направят тук на сватбата.

— О, Пенелъпи — каза той дрезгаво, навеждайки се към нея повече, отколкото беше благоприлично, дори и да ставаше въпрос за собствената ти съпруга, — не искаш ли да се позабавляваме малко?

Тя почервеня като домат.

— Не тук.

При което той високо се разсмя.

— Не говорех за това — промълви тя.

— Нито пък аз — отвърна той, напълно неспособен да изтрие усмивката от лицето си, — но съм много доволен, че толкова лесно се

сецаш за него. — Престори се, че оглежда помещението. — Кога мислиш, че можем да си тръгнем, без да е нелюбезно от наша страна?

— Определено, не още.

Колин си придаде замислен вид.

— Ммм, да, вероятно имаш право. Жалко. Обаче — при тези думи, той се престори, че му просветва някаква идея, — ни остава достатъчно време да направим някоя лудория.

Пенелъпи отново остана безмълвна. Това му хареса.

— Ще го направим ли? — прошепна той.

— Не знам какво ще правя с теб.

— Трябва да поработим върху това — съгласи се съпругът ѝ, като поклати глава. — Не съм абсолютно убеден, че разбираш добре механизма на въпросите „да-не“.

— Мисля, че е добре да седнеш — каза тя, а в очите ѝ се прокрадна онзи предпазлив, изнурен поглед, запазен само за малките деца.

Или пораснали идиоти.

— И тогава — продължи Пенелъпи, — мисля, че трябва да останеш на мястото си.

— За неопределено време?

— Да.

Само за да я подразни, той седна. След това...

— Нее, мисля, че по-скоро ще направя някоя лудория.

Изправи се на крака и тръгна да търси Елоиз преди Пенелъпи дори да успее да се хвърли върху него.

— Колин, недей! — извика тя, а гласът ѝ прокълтя, отразен от стените на приемната зала.

Разбира се, беше успяла да извика точно в момента, когато всеки един гост на сватбеното тържество беше направил пауза, за да си поеме въздух.

Стая пълна с Бриджъртън. Какви бяха шансовете ѝ?

Пенелъпи залепи усмивка на лицето си, докато наблюдаваше как две дузини глави се извързват в нейната посока.

— Няма нищо — каза тя, а гласът ѝ звучеше странно жизнерадостно. — Съжалявам за притеснението.

Явно семейството на Колин бяха свикнали с неговата склонност да се впуска в занимания, които изискваха предупреждението „Колин,

не!“, защото всички възобновиха разговорите си едва хвърляйки по още един поглед в нейната посока.

Освен Хаясинт.

— О, по дяволите — измърмори Пенелъпи под носа си и се затича напред.

Обаче младото момиче беше доста бързо.

— Какво става? — попита то, настигайки снаха си със завидна скорост.

— Нищо — отговори младата жена, тъй като последното нещо, което искаше, беше Хаясинт да даде своя принос към задаващото се бедствие.

— Ще ѝ каже, нали? — настоя тя, като произнасяше „Уф“ или „Извинявай!“, когато бутваше някой от братята си.

— Не — каза твърдо Пенелъпи, втурвайки се покрай децата на Дафни, — няма да го направи.

— Ще го направи!

Пенелъпи буквално спря за секунда и се обърна.

— Дали някой от вас някога чува какво му се казва?

— Не и аз — отвърна весело момичето.

Младата жена поклати глава и продължи напред, докато Хаясинт я следваше по петите. Когато стигна до Колин, той стоеше до младоженците, хванал под ръка Елоиз и ѝ се усмихваше, все едно никога дори не беше си помислял:

А) Да я научи да плува, като я бутне в езерото.

Б) Да отрече три инча от косата ѝ, докато тя спи.

Или:

В) Да я завърже за дърво, за да не го последва в местната кръчма.

И трите, разбира се, му бяха минавали през ума, както и още две, които наистина бе направил. (Дори Колин не би посмял да извърши нещо толкова продължително като подстригване.)

— Елоиз — каза Пенелъпи, останала без дъх, в опита си да се отърве от Хаясинт.

— Пенелъпи! — Гласът на приятелката ѝ прозвуча заинтригувано. Кое не я изненада; Елоиз не беше глупачка и много добре осъзнаваше, че нормалното поведение на брат ѝ не включваше блажени усмивки, предназначени само за нея.

— Елоиз — каза Хаясинт без някаква причина, за която би могла да се сети Пенелъпи.

— Хаясинт.

Пенелъпи се обърна към съпруга си:

— Колин.

Той изглеждаше развеселен.

— Пенелъпи. Хаясинт.

По-малката му сестра се усмихна.

— Колин. — След което добави: — Сър Филип.

— Дами. — Изглежда сър Филип обичаше да се изразява кратко.

— Престанете! — Избухна Елоиз. — Какво става?

— Рецитация на малките ни имена, очевидно — заяви девойката.

— Пенелъпи има да ти казва нещо — обяви брат ѝ.

— Не, нямам.

— Има.

— Да, имам — потвърди Пенелъпи, като мислеше бързо. Втурна се напред и взе дланите на приятелката си в своите. — Поздравления. Толкова се радвам за теб.

— Това ли имаше да ми казваш? — попита Елоиз.

— Да.

— Не.

А Хаясинт добави:

— Невероятно много се забавлявам.

— Тъж, много мило от ваша страна да кажете това. — Сър Филип изглеждаше малко озадачен от внезапната им нужда да изкажат своите комплименти на домакина. Пенелъпи затвори очи за миг и въздъхна изнурено; трябваше да отведе горкия човечец настрани и да му обясни особеностите на това да се ожениш в семейство Бриджъртън.

И тъй като познаваше новите си роднини много добре и знаеше, че нямаше начин да избегне разкриването на тайната си, тя се обърна към Елоиз и каза:

— Може ли да поговорим насаме?

— С мен?

Това ѝ беше достатъчно, за да изпита желание да удуши някого. Когото и да било.

— Да — отвърна търпеливо, — с теб.

— И с мен — добави Колин.

— И с мен — включи се и Хаясинт.

— Без теб — отряза я младата жена без дори да си прави труда да я погледне.

— Но с мен — допълни съпругът ѝ, хващайки я за лакътя със свободната си ръка.

— Не може ли това да почака? — попита учтиво сър Филип. — Все пак е нейният сватбен ден и предполагам, че не би искала да го пропусне.

— Знам — отвърна уморено Пенелъпи. — Извинявам се.

— Няма проблем — каза Елоиз, като се освободи от хватката на брат си и се обърна към мъжа си. Прошепна му няколко думи, които Пенелъпи не успя да чуе, след което продължи: — Има един малък салон точно зад тази врата. Ще тръгваме ли?

Тя мина напред, което беше добре дошло за Пенелъпи, тъй като по този начин ѝ даде време да предупреди Колин:

— Да не си казал и дума.

Кимването му в съгласие я изненада. След което, като запази мълчание, той задържа вратата на залата, докато тя влизаше след Елоиз.

— Няма да ни отнеме много време — извинително каза Пенелъпи. — Поне се надявам, че ще е така.

Елоиз не каза нищо, само я погледна с изражение, което беше нетипично спокойно за нея, успя да забележи Пенелъпи.

Женитбата явно ѝ се отразяваше добре, помисли си тя, защото приятелката, която познаваше, щеше да бъде изключително нетърпелива да разбере всичко. Голяма тайна, мистерия, която трябваше да се разкрие — Елоиз обичаше подобни неща.

Обаче тя просто стоеше там, в спокойно очакване и едва забележима усмивка върху лицето си. Пенелъпи изгледа объркано Колин, но той очевидно беше взел инструкциите ѝ присърце и устата му беше здраво затворена.

— Елоиз — започна Пенелъпи.

Приятелката ѝ се усмихна. Съвсем леко. Само с крайчетата на устните, но все едно искаше да се усмихне и повече.

— Да?

Младата жена прочисти гърлото си.

— Елоиз — повтори тя, — има нещо, което трябва да ти кажа.

— Така ли?

Пенелпи присви очи. Със сигурност моментът не беше подходящ за сарказъм. Пое си дъх и като потисна желанието си да ѝ отвърне със също толкова сдържан отговор, продължи:

— Нямах желание да ти го казвам на сватбения ти ден — при тези думи тя простреля с поглед съпруга си, — но, както изглежда, нямам избор.

Елоиз премигна няколко пъти, но като изключим това, спокойното ѝ изражение изобщо не се промени.

— Не мога да измисля друг начин да ти го кажа — продължи с мъка младата жена, определено чувствайки, че ѝ се гади, — но докато те нямаше... Така да се каже, вечерта, когато замина, в действителност...

Елоиз се наведе напред. Движението беше едва забележимо, но Пенелпи го забеляза и за момент си помисли... Е, не можа да измисли нещо конкретно, със сигурност нищо, което би могла да изрази в едно нормално изречение. Но наистина чувстваше някакво безпокойство... някакъв различен вид безпокойство от онова, което вече усещаше. Това беше подозрително безпокойство и...

— Аз съм Уисълдаун — изстреля тя, защото ако беше изчакала още малко, мозъкът ѝ щеше да експлодира, ѝ мина през ума.

А Елоиз само каза:

— Знам.

Пенелпи седна върху най-близкия твърд предмет до нея, който се оказа някаква маса.

— Знаеш?

Приятелката ѝ присви рамене.

— Да.

— Как?

— Хаясинт ми каза.

— Какво? — Това дойде от Колин, който приличаше на луд за връзване. Или по-точно на луд, който е готов да върже Хаясинт.

— Убедена съм, че тя подслушва зад вратата — измърмори Елоиз, като кимна. — В случай че искаш да...

Но съпругът ѝ беше една крачка преди нея, отваряйки вратата на салона със замах. Както се и очакваше, по-малката им сестра се

изтърколи вътре.

— Хаясинт! — каза укорително Пенелъпи.

— О, моля те! — отвърна дръзко момичето, като пригладжаше полите си. — Не си си помислила, че няма да подслушвам, нали? Познаваш ме достатъчно добре.

— Ще ти извия врата — изрече през зъби Колин. — Имахме уговорка.

Сестра му присви рамене.

— Както се оказа, в действителност нямах нужда само от двадесет паунда.

— Но аз вече ти дадох десет!

— Знам — отвърна Хаясинт с весела усмивка.

— Хаясинт! — възкликна Елоиз.

— Кое то не означава — продължи спокойно девойката, — че ще се откажа и от останалите десет.

— Каза ми го снощи — обясни Елоиз, а очите ѝ се присвиха заплашително, — но едва след като ме осведоми, че знае коя е лейди Уисълдаун, както и цялото общество, и ако искам да разбера коя е, ѝ дължа двадесет и пет паунда.

— Не ти ли хрумна — попита Пенелъпи, — че ако цялото общество го знае, би могла да попиташ някой друг.

— Цялото висше общество не беше в спалнята ми в два през нощта — рязко отвърна приятелката ѝ.

— Мисля да си купя шапка — каза замислено Хаясинт. — Или пони.

Елоиз я изгледа лошо, след това се обърна към Пенелъпи:

— Наистина ли ти си Уисълдаун?

— Да — потвърди тя. — Или по-скоро... — Погледна към Колин, без да е напълно сигурна защо го прави. Може би просто защото го обичаше толкова много, а и той я познаваше така добре, че когато видеше безпомощната ѝ, треперлива усмивка, би ѝ се усмихнал в отговор, независимо колко е ядосан на Хаясинт.

И младият мъж наистина го направи. Някак си, измежду всичко останало, той знаеше от какво се нуждаеше тя. Винаги знаеше.

Пенелъпи отново се обърна към приятелката си.

— Бях — добави тя. — Вече не съм. Оттеглих се.

Но разбира се, Елоиз вече го знаеше. Писмото на лейди Уи за това, че се оттегля, беше в обръщение много преди Елоиз да напусне града.

— Окончателно — добави Пенелъпи. — Хората ме питаха, но няма да ме принудят отново да взема перото. — Тя направи пауза, мислейки си за набързо нахвърляните записки, които я чакаха у дома. — Или поне не като Уисълдаун.

Погледна към приятелката си, която беше седнала до нея на масата. Лицето ѝ беше някак безизразно и тя не бе казала и дума от много дълго време... е, поне за Елоиз беше прекалено дълго време.

Пенелъпи се опита да се усмихне.

— Всъщност, мисля да напиша роман.

Все още никаква реакция от страна на другата жена, въпреки че беше започнала да премигва по-бързо, а челото ѝ се беше сбърчило така, все едно мислеше усилено.

Затова Пенелъпи взе едната ѝ ръка и каза единственото нещо, което наистина чувстваше:

— Извинявай.

Елоиз безизразно се беше втренчила в единия ъгъл на масата, но при тези думи се извърна и я погледна в очите:

— Извиняваш ми се? — повтори като ехо тя, а в гласа ѝ прозвуча съмнение, все едно извинението не беше най-правилното нещо, или поне не беше достатъчно.

Сърцето на Пенелъпи се сви.

— Извинявай — повтори. — Трябваше да ти кажа. Трябваше да...

— Ти луда ли си? — попита Елоиз, като изглеждаше така, все едно изведнъж цялото ѝ внимание беше привлечено от казаното. — Разбира се, че не е трябвало да ми казваш. Нямахте да успея да запазя тайната ти.

Пенелъпи си помисли, че беше наистина забележително да си го признае.

— Толкова се гордея с теб — продължи приятелката ѝ. — Забрави за писането за момент... дори не мога да си представя какво означава това, а някой ден — когато не е сватбеният ми ден — настоявам да ми разкажеш всичко до последния детайл.

— Значи си била изненадана? — промълви Пенелъпи.

Елоиз я изгледа хладно.

— Меко казано.

— Трябваше да ѝ дам стол — включи се Хаясинт.

— Вече бях седнала — каза през зъби Елоиз.

Момичето махна с ръка.

— Както и да е.

— Не ѝ обръщай внимание — нареди Елоиз, фокусира се напълно върху Пенелъпи. — Честно казано, не мога да не ти кажа колко съм впечатлена... сега, след като вече преодолях шока.

— Наистина ли? — До този момент на Пенелъпи не ѝ беше хрумвало колко много бе искала да получи одобрението на приятелката си.

— Да ни държиш всички в неведение толкова дълго време — каза Елоиз и поклати бавно глава с възхищение. — От мен. От нея. — Тя посочи с пръст към Хаясинт. — Много добре си се справила. — При тези думи, се наведе и придърпа Пенелъпи в топла прегръдка.

— Не ми ли се сърдиш?

Елоиз се отдръпна назад и отвори уста и Пенелъпи видя, че тя беше готова да произнесе „Не“, много вероятно последвано от „Разбира се, че не“.

Но думите така е не излязоха от устата ѝ и тя само седеше до нея, изглеждайки леко замислена и изненадана, докато накрая каза...

— Не.

Пенелъпи почувства как веждите ѝ се повдигат нагоре.

— Сигурна ли си? — Защото Елоиз изобщо не звучеше убедително. Дори не звучеше като самата себе, честно казано.

— Щеше да е различно, ако все още бях в Лондон — каза тихо приятелката ѝ, — без да имам какво да правя. Но това... — Тя огледа помещението, посочвайки разсеяно с ръка към прозореца. — Тук. Не е същото. Това е различен живот — продължи все така тихо. — Аз съм различен човек. Поне мъничко.

— Лейди Крейн — напомни ѝ Пенелъпи.

Елоиз се усмихна.

— Хубаво е, че ми напомняш това, мисис Бриджъртън.

Пенелъпи едва не се разсмя.

— Можеш ли да повярваш?

— За теб или за мен? — попита приятелката ѝ.

— И за двете.

Колин, който беше останал на почтително разстояние — хванал здраво с едната си ръка Хаясинт, за да я задържи на благоприлична дистанция — пристъпи напред.

— Може би трябва да се връщаме — меко каза той. Протегна ръка и първо помогна на Пенелъпи, после на Елоиз, да се изправят на крака. — Ти — каза, като се наведе напред да целуне сестра си по бузата, — със сигурност трябва да се връщаш.

Младата жена се засмя замечтано — отново изчервяващата се булка — и кимна. Като стисна за последно дланите на Пенелъпи, тя бързо мина покрай Хаясинт (като завъртя очи, докато минаваше) и се запъти обратно към сватбеното тържество.

Пенелъпи, хванала Колин под ръка и нежно облегнала се върху него, я наблюдаваше, докато излезе. Двамата стояха мълчаливи, изпълнени със задоволство, загледани безцелно във вече празната рамка на вратата, заслушани в шумовете на празненството, носещи се във въздуха.

— Мислиш ли, че ще е неучтиво, ако си тръгнем? — промърмори съпругът ѝ.

— Вероятно не.

— Мислиш ли, че Елоиз ще има нещо против?

Пенелъпи поклати глава.

Колин обви още по-плътно ръцете си около нея и тя почувства устните му нежно да докосват ухото ѝ.

— Да тръгваме — прошепна той.

Тя не се възпротиви.

* * *

На двадесет и петия ден от месец май на 1824 година, точно един ден след бракосъчетанието на Елоиз Бриджъртън със сър Филип Крейн, три официални писма бяха доставени до стаята на мистър и мисис Колин Бриджъртън, гости в странноприемница „Розата и къпината“, близо до Тетбъри, Глостършър. Пристигнаха заедно и всички бяха от Ромни Хол.

— Кое да отворим първо? — попита Пенелъпи, като ги нареди на леглото пред себе си.

Колин свали със замах ризата, която беше облякъл само за да отвори вратата.

— Както винаги го оставям на твоята безпогрешна преценка.

— Както винаги?

Той пропълзя върху леглото до нея. Тя беше изключително очарователна, когато беше саркастична. Не можеше да се сети за някой друг, който би могъл да постигне същото.

— Както винаги, когато на мен така ми е удобно — добави той.

— Тогава това от майка ти — каза Пенелъпи, като взе едно от писмата върху чаршафа. Счупи печата и внимателно разгъна листа.

Колин я наблюдаваше докато четеше. Очите ѝ се разшириха, след това повдигна вежди, после устните ѝ леко се извиха в ъгълчетата, все едно се усмихваше, въпреки че се бореше с това.

— Какво има да ни каже? — попита той.

— Прощава ни.

— Предполагам, че няма да има никакъв смисъл да попитам за какво.

Пенелъпи го изгледа сурово.

— За това, че си тръгнахме по-рано от сватбеното тържество.

— Ти ми каза, че Елоиз няма да има нищо против.

— И съм уверена, че е така. Но става въпрос за майка ти.

— Отговори ѝ и я увери, че ако някога реши да се омъжи отново, ще остана на сватбата ѝ до последния миг.

— Няма да направя такова нещо — отвърна Пенелъпи, като завъртя очи. — Не мисля, че тя очаква отговор, във всеки случай.

— Наистина ли? — Сега вече любопитството му се пробуди, защото майка му винаги очакваше отговор. — Какво сме направили, за да заслужим прошката ѝ тогава?

— Тъъ, споменава нещо за съвременната поява на внуци.

Колин се ухили широко.

— Изчерви ли се?

— Не.

— Изчервила си се.

Тя го мушна с лакът в ребрата.

— Не съм. Ето, прочети си го сам, щом толкова искаш. Аз ще прочета писмото от Хаясинт.

— Предполагам, че не ми е върнала десетте паунда — измърмори Колин.

Пенелъпи отвори листа и го разтърси. Нищо не изпадна от него.

— Тази хубостница има късмет, че ми е сестра — промърмори той.

— Какъв лош човек си ти — скастри го младата жена. — Надхитри те, и то брилянтно.

— О, моля те — каза с насмешка той. — Не ми се стори да хвалиш коварството ѝ вчера следобед.

Тя махна с ръка, за да спре протестите му.

— Е, да, добре, някои неща се забелязват по-добре впоследствие.

— Какво има да ни казва тя? — попита Колин като се наведе напред и погледна през рамото ѝ. Познавайки сестра си, вероятно беше някаква друга схема да му отмъкне още пари.

— В действителност, е много мило — каза Пенелъпи. — Нищо греховно.

— И от двете ли страни го прочете? — попита Колин несигурно.

— Писала е само от едната страна.

— Нетипично неикономично от нейна страна — добави той с подозрение.

— О, небеса, това е просто отчет за случилото се на сватбата, след като си тръгнахме. И трябва да отбележа, че има отлично око за смешното и детайла. От нея би излязла една чудесна Уисълдаун.

— Господ да ни е на помощ.

Последното писмо беше от Елоиз и за разлика от другите две, беше адресирано само до Пенелъпи. Колин беше любопитен, разбира се — кой ли не би бил? Но се отдръпна назад, за да даде на съпругата си малко лично пространство. Приятелството ѝ със сестра му беше нещо, към което изпитваше едновременно благоговение и страхопочитание. Беше много близък с братята си — изключително много. Но никога не беше виждал толкова дълбоко приятелство като това между Елоиз и Пенелъпи.

— О! — извика съпругата му, като обърна едната страница. Писмото от Елоиз беше доста по-дълго от предходните две — тя бе успяла да изпише цели два листа отпред и отзад. — Тази палавница.

— Какво е направила? — попита Колин.

— О, нищо — отвърна Пенелъпи, въпреки че изражението ѝ беше твърде начумерено. — Ти не беше там, но сутринта на сватбения ден, тя не спря да се извинява, че пази тайни, и изобщо не ми мина през ума, че се опитваше да ме накара да си призная, че аз пазя тайни. Накара ме да се почувствам наистина отвратително.

Гласът ѝ заглъхна, тъй като продължи да чете следващата страница. Колин се облегна на пухените възглавници, а очите му се впиха в лицето на жена му. Харесваше му да наблюдава как очите ѝ се движат отляво надясно, докато следваше думите.

Харесваше му да наблюдава как устните ѝ се помръдват, докато се усмихваше или мръщеше. Беше наистина удивително колко доволен се чувстваше само да наблюдава съпругата си да чете.

Докато тя не ахна и не побеля като платно.

Той се повдигна на лакти.

— Какво има?

Пенелъпи поклати глава и изпъшка.

— О, тя играе нечестно.

По дяволите, личното ѝ пространство. Младият мъж сграбчи писмото.

— Какво е написала?

— Ето там, долу — каза Пенелъпи, като посочи отчаяно към долната част на листа. — Накрая.

Колин отстрани пръстта ѝ и започна да чете.

— Мили Боже, прекалено е многословна — промърмори той. — Не мога нищо да разбере от това.

— Отмъщение — отвърна Пенелъпи. — Пише, че моята тайна е била по-голяма от нейната.

— Беше.

— Пише, че има нещо, което ще ѝ даде предимство.

Колин се замисли върху това.

— Най-вероятно наистина има.

— За да изравни резултата.

Той я потупа по ръката.

— Страхувам се, че това е начинът, по който разсъждава нашето семейство. Никога не си участвала в някоя спортна игра с нас, нали?

Пенелъпи изстена.

— Пише, че ще се консултира с Хаясинт.

Колин почувства как кръвта се отдръпва от лицето му.

— Знам — каза Пенелъпи, като поклати глава. — Никога вече няма да сме в безопасност.

Колин обви ръка около нея и я придърпа към себе си.

— Не казахме ли, че искаме да посетим Италия?

— Или Индия?

Той се засмя и я целуна по носа.

— Или просто можем да останем тук.

— В „Розата и къпината“?

— Трябва да си тръгнем утре сутринта. Това е последното място, на което ще ни потърси Хаясинт.

Пенелъпи вдигна поглед и се взря в него, очите му бяха станали топли и може би малко по-пакостливи.

— Поне две седмици нямам никакви важни ангажименти в Лондон.

Той се претърколи върху нея, придърпа я надолу, докато не я просна по гръб.

— Майка ми определено беше написала, че няма да ни прости, ако не я дарим с внуци.

— Не се беше изразила толкова безкомпромисно.

Целуна я, точно по онова чувствително място зад ухото, което винаги я караше да се гърчи от удоволствие.

— Представи си, че го е направила.

— Е, в такъв случай... О!

Устните му се плъзнаха по корема ѝ.

— О? — промърмори той.

— По-добре да се залавяме... О!

Колин вдигна поглед.

— Какво казваше?

— ... с изпълнението — едва успя да произнесе тя.

Допрял устни до кожата ѝ, той се усмихна.

— Ваш покорен слуга, мисис Бриджъртън. Винаги!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.